

עפ"ת 22810/01/23 - מועתז קרעין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

24 באפריל 2023

עפ"ת 22810-01-23 קרעין נ' מדינת ישראל

לפני

כבוד השופט רם וינוגרד

כבוד השופטת שושנה ליבוביץ

כבוד השופטת תמר בר-אשר

המערער

מועתז קרעין
ע"י ב"כ עו"ד גיא שמר ועו"ד שלמה ערד

נגד

המשיבה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נתי בן חמו, מפרקליטות מחוז י-ם

פסק דין

1. ערעור על הכרעת הדין של בית המשפט לתעבורה בירושלים (כבוד השופטת שרית זוכוביצקי) בגמ"ר 186-10-19 מיום 4.12.2022, שעל-פיה הורשע המערער בעבירת גרימת מוות בנהיגה רשלנית, לפי סעיף 64 בפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 וכן ערעור על גזר דינו מיום 4.12.2022, שלפיו הושתו על המערער העונשים הבאים: מאסר בפועל למשך שניים-עשר חודש; שישה חודשי מאסר מותנה, שאותו יישא אם תוך שלוש שנים יעבור עבירת גרימת מוות ברשלנות או נהיגה בזמן פסילה; פסילת רישיון נהיגה למשך שבע שנים; עשרה חודשי פסילת רישיון נהיגה מותנית למשך שלוש שנים; קנס בסך 1,500 ₪; פיצוי למשפחת הילד המנוח בסך 6,000 ₪.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 12.9.2017 סמוך לשעה 13:00 נהג המערער ברכב הסעות (להלן - המיניבוס), שבו הסיע תלמידים בני 3-18, שאסף במוסדות חינוך והסיע אל בתיהם. ביניהם גם י' ע' יליד 3.8.2014, כבן 3 אותה עת (להלן - הילד המנוח) ואחותו מ' שהייתה כבת 4 (להלן - האחות), שאותם הסיע המערער אל ביתם ברחוב המפקד בשכונת אבו טור בירושלים. עם הגעת המערער אל סמוך לביתם, הוא עצר את המיניבוס במרכז הכביש, במרחק כשני מטרים משפת המדרכה. מימין למקום עצירתו, במקביל למדרכה, היו אותה עת מספר קונוסים כתומים, אשר לא אפשרו חנייה צמוד למדרכה. ביתם של הילד המנוח ואחותו נמצא משמאל לכיוון נסיעת המיניבוס ולפיכך היה עליהם לחצות את הכביש כדי להגיע אל ביתם.

לאחר עצירת המיניבוס, פתח המערער את הדלת שמימינו כדי לאפשר לילד המנוח ולאחותו לרדת מהמיניבוס. האחות ירדה ראשונה ומיד לאחר שירדה, היא החלה לחצות את הכביש לפני חזית המיניבוס אל כיוון ביתם. אחריה ירד הילד המנוח מהמיניבוס והוא עמד מימין למיניבוס סמוך אליו. מיד לאחר ירידת הילד המנוח מהמיניבוס החל בנסיעה וזאת בלי שהבחין בילד המנוח, שכאמור, עמד סמוך למיניבוס מצדו הימני, ואף בלי להמתין עד אשר הילד המנוח יחצה את הכביש או יגיע אל המדרכה שמימין למיניבוס. בשלב הזה נפל הילד המנוח ארצה והמערער, שהחל בנסיעה, עלה עם הגלגל הימני האחורי של המיניבוס על ראשו.

האחות הבחינה באחיה שוכב על הכביש והיא רצה לעברו. המערער, אשר הבחין כי עלה עם המיניבוס על דבר מה ואף שמע צעקות מהרחוב, עצר מיד את המיניבוס, ירד ממנו ורץ אל עבר הילד המנוח שהיה מוטל על הכביש. הוא הרים אותו, העלה אותו אל המיניבוס ונסע במהירות אל מרפאת "טרם" ברחוב דניאל ינובסקי, כדי להעניק לילד המנוח עזרה ראשונה דחופה. למרבה הצער, בעת הגעת הילד המנוח אל המרפאה הוא כבר היה ללא סימני חיים. כתוצאה מהתאונה נגרמו לו חבלת ראש קשה עם דפורמציה קשה בגולגולת, אובדן נתיב איור ודימום מהאף ומהלוע. נעשו בו פעולות החייאה והוא פונה אל בית החולים שערי צדק, אך שם נקבע מותו.

3. כאמור בהכרעת הדין, לא הייתה מחלוקת בעניין העובדות המתוארות עד שלב פתיחת דלת המיניבוס וירידת הילד המנוח ואחותו מן המיניבוס. אף לא הייתה מחלוקת בעניין כל המתואר מהשלב שבו המערער הבחין בכך שעלה עם המיניבוס על דבר מה ואז עצר את המיניבוס. המחלוקת התמקדה בשאלות שעניינן אם המערער הסיע את הילד המנוח ואת אחותו אל ביתם, ואם ידע את כתובתם ואת גילם; אם ידע כי כדי להגיע אל ביתם עליהם לחצות את הכביש ממקום עצירת המיניבוס; סדר ירידת הילד המנוח ואחותו מהמיניבוס ולאן פנה כל אחד מהם לאחר ירידתו; אם הנאשם ראה את הילד המנוח לאחר ירידתו מהמיניבוס קודם שהחל בנסיעה; אם המערער גרם ברשלנותו למות הילד המנוח.

4. לאחר דיון מפורט ומנומק בכלל הראיות הגיע בית המשפט קמא למסקנה כי המערער ידע את גילם של הילד המנוח ושל אחותו, כי ידע את כתובתם ואף ידע כי כדי להגיע אל ביתם, היה עליהם לחצות את הכביש מהמקום שבו הוריד אותם. כן נקבע, כי האחות ירדה ראשונה ואף חצתה את הכביש כמתואר לעיל ואילו הילד המנוח שירד אחריה, לא חצה את הכביש עם אחותו וכי המערער ראה את האחות מגיעה אל המדרכה בצדו השמאלי של הכביש ללא אחיה המנוח.

עוד נקבע כי המערער החל בנסיעה לפני שראה היכן נמצא הילד המנוח; כי המערער לא ראה אותו מגיע אל המדרכה, מאחר שהוא לא הספיק להגיע אליה; וכן כי המערער אף לא הסתכל במראה הצדדית כדי לבדוק אם הילד המנוח נמצא לצד המיניבוס.

5. לנוכח כלל מסקנותיו קבע בית המשפט קמא כי העובדה שהמערער החל בנסיעה למרות העובדה שלא ראה את הילד המנוח חוצה את הכביש עם אחותו או מגיע אל המדרכה, הוא מעשה רשלני אשר גרם למות הילד המנוח. עוד נקבע כי המערער היה מודע לגילם הצעיר של הילד המנוח ושל

אחותו ולפיכך היה עליו לצפות כי אם הוא לא רואה את המנוח, הרי שהוא עשוי להימצא סמוך אל המיניבוס.

בית המשפט קמא אף דחה את טענת המערער כי נפילת הילד המנוח על הכביש באופן עצמאי מנתקת את הקשר הסיבתי בין התנהגות המערער לבין תוצאת התאונה. כך מאחר שאילו וידא המערער את מקום הימצאותו של הילד המנוח קודם שהחל בנסיעה, כפי שנדרש נהג הסעות לעשות, התאונה ותוצאותיה הנוראיות היו נמנעות.

6. בערעורו על הכרעת הדין תקף המערער את קביעותיו העובדתיות של בית המשפט קמא ואת מסקנותיו מאותן עובדות, אולם ככלל, לא מצאנו לנכון להתערב בקביעותיו של בית המשפט קמא.

כידוע, אין ערכאת הערעור מתערבת בקביעות עובדתיות ובממצאי מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, אלא בשתי קבוצות מקרים חריגים. האחת, אם מדובר בראיות אשר לגביהן מתבטל או מצטמצם היתרון שיש לערכאה הדיונית על-פני ערכאת הערעור (כגון, אם הממצאים נסמכים על ראיות בכתב או על שיקולי היגיון). השניה, אם נמצא כי נפלה בקביעת הערכאה הדיונית טעות של ממש בהערכת הראיות או בהסקת מסקנותיה מן הראיות (ראו דיון נרחב בנושא זה בע"פ 6038/21 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 5.1.23, בפסקאות 48-50 לפסק-דין של כבוד השופט ח' כבוב, והפסיקה הרבה המובאת שם. כן ראו: ע"פ 7052/06 **יגאלי נ' מדינת ישראל**, מיום 27.4.09, בפסקה 22 לפסק-דין של כבוד השופט י' דנציגר; ע"פ 2977/06 **פלוני נ' מדינת ישראל**, מיום 17.3.08, בפסקה 4 לפסק-דין של כבוד השופט א' א' לוי). כפי שיובהר בהמשך הדברים, המקרה הנדון אינו נמנה עם אחד מחריגים אלו ואף לא נמצאה הצדקה אחרת להתערב במסקנת בית המשפט קמא, הנשענת על התרשמותו הבלתי אמצעית מהעדים אשר העידו לפניו, לרבות המערער עצמו ועל מכלול הראיות שהונחו לפניו.

7. נפתח ונבהיר כי בנסיבות הנדונות די בעובדות אשר אינן שנויות במחלוקת כדי לבסס את רשלנותו של הנאשם ואת אחריותו לגרימת מותו של הילד המנוח. שכן, עצם הורדת שני ילדים קטנים בני 3 ו-4 מרכב הסעות, בלי לוודא שהם הגיעו אל מקום בטוח, הוא בגדר רשלנות חמורה. כאמור בעפ"ג (מחוזי ב"ש) 8944-05-10 **מאלנקר נ' מדינת ישראל**, מיום 15.7.10 (בפסקה 6 לפסק-דין של כבוד סגנית הנשיא (כתוארה אז) השופטת ר' יפה כ"ץ), שאליו הפנה אף בית המשפט קמא:

"חובתו של נהג אוטובוס, המסיע ילדים והאחראי לביטחונם ובריאותם, לוודא, באופן פוזיטיבי, איפה נמצאים הילדים אותם הוריד מהרכב. אחריותו אינה מסתיימת עם ירידתם של הילדים מהאוטובוס, שכן הוא אמור להביאם בביטחה לבתיהם, או, לכל הפחות, לוודא שלא ייפגעו מהאוטובוס, שזה אך הורידם בתחנה. לכן, המערער היה אמור לדעת, כאמור - פוזיטיבית, איפה הילדים שהוריד מהאוטובוס לפני שהמשיך בנסיעה וזאת מתוך ידיעה, שילדים, כילדים, עלולים לקפוץ לכביש או 'סתם' ליפול, ובכך עלולים להיפגע מרכב ההסעות. המערער, משלא ראה את הילדים דרך המראות, לא היה רשאי לצאת מתוך הנחה שהם בסדר, או שהם פנו לחלקו האחורי של האוטובוס, אלא דווקא במצב זה, היה אמור שלא להמשיך בנסיעה, עד שיראה בביטחון היכן הם. אם היה צריך לרדת

מהרכב לצורך כך, או היה אמור לשלוח את חברו שהיה עמו ברכב לצורך כך - אין נפקא מינה, ובלבד, שלא היה ממשיך בנסיעה עד שהיה מברר היכן הילדים 'שנעלמו' לו משדה הראיה."

8. בדומה נקבע לעניין מלווה הסעות ילדים שהורשע בגרימת מוות ברשלנות בשל מות ילד כבן 5, כי "מחדלו של המבקש הביא לתוצאה הטרגית של מות המנוח בנסיבות קשות מאין כמותן. אילו היה המבקש מלווה את המנוח לפתח ביתו או, למצער, מוודא כי הוא ירד מן הרכב אל המדרכה, תוצאה זו הייתה נמנעת" (רע"פ 6351/08 **טורנהיים נ' מדינת ישראל**, מיום 10.12.08, בפסקה 14 להחלטתו של כבוד השופט י' דנציגר).

9. כן ראו את קביעת בית המשפט בת"פ (שלום ירושלים) 1715/94 **מדינת ישראל נ' דהוקי** (4.12.1997) (בפסקה 28 לפסק-דינו של כבוד השופט י' נועם), בעניין קביעת אחריותו של מלווה הסעות של ילדים קטנים:

"הסיכון של הורדת הפעוט מהרכב למדרכה, להשגחת ילד בן חמש, אינו סביר, והוא ניתן למניעה באמצעי זהירות סבירים בדומה לאלו שיש לנקוט בהם כאשר בתחנת ההורדה לא ממתין איש לפעוט, כמו למשל - הובלת הילד על-ידי המורה המלווה עד לפתח ביתו או החזרתו למוסד החינוכי. אמצעי זהירות אלו הינם סבירים ואינם מכבידים על מערך ההסעות בצורה בלתי סבירה... כאשר הסיכון שעליו מדובר הוא חמור במיוחד, לאור גילו של הילד והסכנה הנשקפת לו מהכביש, על אחת כמה וכמה שיש לנקוט באמצעים אלו - שהם קלים יחסית - למניעת הנזק. בהתחשב בנסיבות המקרה, ניתן היה, אם כן, לנקוט אמצעי זהירות סבירים למניעת הנזק - אמצעים שלא ננקטו".

דומה כי אין צריך לומר כי אם אין מלווה ברכב ההסעות, החובה חלה על הנהג וכי לשם כך אף לא נדרשות הנחיות מיוחדות.

קביעות אלה עולות בקנה אחד עם טענות ב"כ המשיבה בפתח סיכומיו בבית משפט קמא; ואף עם הבנת המערער עצמו, כפי שעלה מחקירתו במשטרה ביום 18.10.2018 (ת/19); בחקירה זו הוצג לפניו הסרטון ממצלמת האבטחה והוא זיהה את רכבו ואת מקום התאונה). המערער נשאל בנוגע לסוגיית ליווי הפעוט, וכך השיב:

"ש. האם אתה צריך מלווה באוטו?

ת. חייב מלווה באוטו.

ש. האם היה לך מלווה באוטו?

ת. ביום הזה לא היה לי מלווה, אבל אני מטפל בזה, ויש גם את האחיינית שלי,

אשר היתה איתי באותו יום ביחד עם עוד 4 בנות מעל לגיל 12-13 שנים

באוטו.

ש. מה התפקיד של המלווה ברכב?

ת. התפקיד של המלווה הוא לקחת את הילד ולהתקשר להורים בכדי למ[ס]ור אותם.

...

ש. האם מותר לך לעבוד בלי מלווה?

ת. אם אני לקחתי את הילדים מהבית ספר והבית ספר לא דאג למלווה, אז אני חייב לקחת אותם, ואז אני אהיה המלווה, הנהג והכל".

די בקביעות אלה כדי להביא לדחיית הערעור על הכרעת הדין. לאלה מצטרפות קביעותיו העובדתיות והמשפטיות של בית משפט קמא, שלא מצאנו כי קמה עילה להתערב בהן.

10. כאמור, בהכרעת הדין נקבע, על יסוד דבריו המפורשים של המערער, כי הוא ידע את גילם של הילד המנוח ואחותו, וידע שביתם מצוי מצד שמאל יחסית לכיוון נסיעתו וכי עליהם לחצות את הכביש כדי להגיע לביתם. עוד הובהר כי המערער העיד בהודעתו במשטרה כי עצר באמצע הכביש כדי שאף אחד לא יוכל לעקוף אותו והילדה החוצה את הכביש לא תיפגע. בית משפט קמא סקר את גרסאותיו המתפתחות והמתחלפות של המערער בשאלה אם ראה את המנוח מגיע למדרכה. לעניין זה יש לציין כי מתמליל חקירתו במשטרה עולה שהמערער חזר ואמר כי ראה את המנוח הולך לכיוון המדרכה. זו גם היתה גרסתו הראשונה במענה הראשון לכתב האישום, בו נאמר כי "הנאשם הוריד את המנוח מהאוטובוס ולאחר שזה הלך לכיוון המדרכה שמימין ובחלוף זמן ניכר, החל בנסיעה איטית. המנוח לא היה בטווח ראייתו, גם לא על פי המראות והוא היה רחוק מהאוטובוס לכיוון המדרכה". גרסה ראשונית זו עומדת בסתירה לניסיונותיו המאוחרים של המערער לטעון כי המנוח הגיע למדרכה קודם לתחילת הנסיעה, ובדין נדחו גרסאות מאוחרות אלה על ידי בית משפט קמא.

11. קביעותיו העובדתיות של בית משפט קמא נסמכו על התצרף הראייתי של עדויות העדים ושל הסרטון שצולם ממצלמת האבטחה של בית הסמוך למקום האירוע. בית משפט קמא לא התעלם מכך שהעדים החיצוניים "עמדו מצדו השני של הכביש [ו] לא ראו את התאונה עצמה אך ראו ללא כל הפרעה את הגעת המיניבוס, עצירתו והמשך נסיעתו". עדויותיהם התאימו למה שניתן לראות בסרטון מצלמת האבטחה. מהסרטון, בו צפינו פעמים מספר, עולה כי המיניבוס הגיע לכלל עצירה במקום האירוע בשניה ה-23 של הסרטון, בסמוך לאמצע הכביש. מתרשים תאונת הדרכים (ת/ח1) עולה כי רוחב הכביש הוא שבעה מטרים, ורוחב המדרכה שמצד ימין לכיוון נסיעתו של המיניבוס - המדרכה אליה שם הפעוט פעמיו לטענת המערער - הוא 1.3 מטר. בסרטון ניתן להבחין שהמיניבוס נעצר במרחק מהמכוניות החונות, באופן שנחזה להיות סמוך למרכז הכביש. מכאן שקביעת בית משפט קמא לפיה עמד המיניבוס ממרחק של 2.4 מטר מהמדרכה (שהסתמכה על ת/ח17), היא הערכה מינימלית, הפועלת לטובת המערער ולא לחובתו.

12. מהסרטון ניתן ללמוד כי על המדרכה בצד ימין לכיוון הנסיעה עומד פח אשפה. על הכביש מצד ימין לכיוון הנסיעה חנו מכוניות, כאשר בפער ביניהן הוצבו מספר קונוסים ופח אשפה נוסף. לאחר שהגיע המיניבוס למקום לא ניתן עוד להבחין בפח האשפה הממוקם על הכביש, אולם ניתן להבחין

בצל שהוא מטיל על המדרכה. חלק קטן בלבד מהמדרכה הוסתר על ידי המיניבוס. יש לזכור כי מדובר במדרכה שרוחבה הכולל הוא 1.3 מטרים, ומכאן שככל הנראה הוסתר מקטע קצר של המדרכה, ואף במקטע זה מדובר בחלק קטן מרוחבה. צפייה בסרטון תומכת בקביעת בית משפט קמא לפיה ניתן להבחין בכל המדרכה מפח האשפה המוצב עליה ולכיוון ההפוך לכיוון נסיעת המיניבוס. בהקשר זה יש לציין כי עדת ההגנה, עליה ביקש המערער להסתמך, טענה בעדותה כי המנוח עלה על המדרכה בנקודה הנמצאת מימין לפח האשפה והלך בכיוון המנוגד לכיוון תנועתו של המיניבוס (עמ' 270-272 לפרוטוקול). אם אכן התרחשו הדברים כטענתה, היה ניתן לראות את הילד המנוח פוסע על המדרכה בחלק זה שלה, שלא הוסתר כלל על ידי המיניבוס. מאחר שאין חולק כי הילד המנוח אינו נצפה בעת ההליכה על המדרכה, יש בכך כדי לחתור תחת עדותה.

13. המסקנה מגרסאותיו הראשונות של המערער, יחד עם עדויות יתר העדים ועם הסרטון, היא שהמנוח לא עלה על המדרכה בשלב כלשהו משלבי האירוע. מסקנה זו עולה בקנה אחד גם עם העובדה שניתן לראות את המנוח בחלקו האחורי של המיניבוס, בשניה ה-42 של הסרטון. התאונה הקטלנית ארעה לאחר שהמיניבוס נסע כשלוש שניות (תחילת תנועתו נצפתה בשניה ה-47 בסרטון, והפגיעה של המיניבוס בדבר-מה מתועדת בשניה ה-50 של הסרטון). מאחר שהתאונה התרחשה לאחר שהמיניבוס עבר כבר מטרים מספר ממקום העצירה, המסקנה היא כי באותן 8 שניות פסע המנוח מחלקו האחורי של המיניבוס לכיוון חלקו הקדמי, והמערער ברשלנותו לא הבחין בכך. זאת, על אף שמבדיקות בוחן התנועה עלה ששדה הראיה במראות מאפשר את ראיית הדופן הימנית האחורית כמעט עד לקצה הקדמי של המיניבוס.

14. התמונה הראייתית כולה תומכת באופן חד-משמעי בממצאיו העובדתיים של בית משפט קמא, שהתבססו הן על המכלול הראייתי, הן על המהימנות וחוסר המהימנות שייחס לעדים שונים.

15. נבהיר כי יש לדחות את טענות המערער לפיהן לא ניתן היה להסתמך על הסרטון כראיה קבילה, ולמצער היה מקום לקבוע שאין לו כל משקל. המערער האריך בטיעונו בנוגע לדרך תפיסת הסרטון, שאלת זהות האדם שצילם את הסרטון מהמסך שהציג את צילומי מצלמת האבטחה, חוסר החוקיות שנפל לשיטתו בתפיסת הסרטון, והאפשרות שהסרטון אינו משקף את ההתרחשות כולה. בית משפט קמא דחה טענות אלה בהחלטתו מיום 26.4.2021 וקבע כי מדובר בסרטון "אובייקטיבי, בלתי אמצעי, שצולם במקרה וללא אינטרס, ואשר תיעד, באופן אקראי, את התאונה שהתרחשה" (פסקה 23 להחלטה). עוד קבע כי כאשר מדובר בסרטון שצולם על ידי מצלמה שהותקנה בבית פרטי ותיעדה את המתרחש במרחב הציבורי, והסרטון הועבר בהסכמה למשטרה, לא היה צורך בקבלת צו שיפוטי או בחוקר מחשב מיומן שיטפל בצילום המסך.

16. אנו סבורים שהדין עם בית משפט קמא בכל הנוגע לקבילות הסרטון. סוגיה דומה נדונה בהרחבה בהכרעת-דינו של כבוד השופט י' טופף בת"פ (מחוזי ת"א) 40999-01-21 **מדינת ישראל נ' בנימין**, מיום 20.7.22, בפסקאות 39-57 להכרעת הדין. כפי שהובהר באותו עניין, חלה התפתחות בפסיקה העוסקת בקבילות הקלטה, בד בבד עם התפתחות הטכנולוגיה. כבוד השופט טופף הבהיר, ואין לנו אלא להצטרף לדבריו, כי "בעידן הנוכחי, כאשר ההתפתחויות והחידושים בתחומי המדע, הטכנולוגיה והתקשורת הם כה עצומים ומהירים, ובכלל זאת היכולת והאמצעים הנגישים והזמינים

לכל לתעד בקלות מידע במובנו הרחב", הרי שעל בית המשפט להתאים את עצמו ל"חידושי המדע והטכנולוגיה, ובלבד שהוכחה אמינותם" כדי להגיע לחשיפת האמת ולחתור למטרת העל של גילוי האמת ועשיית הצדק. כבוד השופט טופף הוסיף וקבע כי כי הסרטון הוא בגדר "עד מכני" המתעד את ההתרחשות, וכל עוד ניתן להניח כי מדובר בתהליך צילום אמין וכי ההקלטה שומרה עד להצגתה, אין להישמע לטענות דוגמת אלה שהעלה גם המערער במקרה דנא.

17. כפי שהובהר בהכרעת-הדין מושא הערעור, הסרטון מתעד צילום במצלמת האבטחה של הבית הסמוך. לא נמצאה כל עילה להניח כי נעשה בצילום שינוי כלשהו, ועל פני הדברים מדובר בסרטון רציף שצולם מהמסך באמצעי טכנולוגי המצוי בידיו של כל אדם. בנסיבות אלה בדין קבע בית משפט קמא שהסרטון הוא בגדר ראיה קבילה, ומאחר שזו השתלבה גם בראיות אחרות, ניתן לה משקל ראוי, כפי שעולה מהכרעת-הדין.

18. המסקנה מכל אלה היא שלא נפל פגם בהכרעות העובדתיות של בית משפט קמא. אף אם היה מקום לצמצם את הדיון אך לאותן סוגיות שנדונו בהכרעת-הדין, ולא להכריע את הדין על יסוד המעשה הרשלני החמור של נהג ההסעות שבא לידי ביטוי בכך שלא השגיח כראוי על פעוט בן שלוש והפקיר אותו לגורלו לאחר שירד מהמיניבוס, הרי שלא היה מקום להתערב בקביעות שבהכרעת-הדין.

19. לבסוף, אף לא נמצא מקום להתערבות בעונש שהושת על המערער. כידוע וככלל, אין ערכאת הערעור מתערבת בעונש שהטילה הערכאה הדיונית, אלא אם כן נמצא כי גזר הדין לוקה בטעות מהותית או שנמצא כי העונש שהושת חורג באופן ממשי מרמת הענישה המקובלת (ראו למשל, ע"פ 315/20 אבו טאה נ' מדינת ישראל, מיום 7.6.20, בפסקה 16 לפסק-דין של כבוד השופט י' וילנר; ע"פ 6496/21 ריאן נ' מדינת ישראל, מיום 20.12.21, בפסקה 8 לפסק-דין של כבוד השופט ג' קרא).

20. בעניינו נראה כי לא רק שאין מקום להקל בעונש שהושת על המערער, אלא דומה כי העונש נקבע ברף הנמוך של הענישה המקובלת והראויה. אף אין מקום לטענה כי בית המשפט קבע מתחם עונש מחמיר מזה שביקשה המשיבה לקבוע. כשם שבית המשפט יכול לקבוע מתחם עונש מקל מזה שביקשה המאשימה, כך אין כל מניעה לקבוע מתחם עונש מחמיר יותר. כך במיוחד אם הפער בין מתחם העונש שהתבקש לבין זה שנקבע אינו חריג או קיצוני.

בהתחשב בחומרת העבירה ותוצאותיה, בנסיבות שבהן נעברה ובמדיניות הענישה הנהוגה קבע בית המשפט קמא כי מתחם העונש ההולם הוא בין 12 ל-30 חודשי מאסר בפועל ובין 10 ל-18 שנות פסילת רישיון נהיגה בפועל לצד ענישה נלווית. לאחר בחינת נסיבותיו של המערער ובכלל זה, עברו התעבורתי הכולל שמונה-עשרה הרשעות קודמות, לרבות עבירות חמורות, ובחינת נסיבותיו האישיות כפי שעלו גם מתסקיר שירות המבחן בעניינו בכלל זה, היותו נשוי ואב לשלושה ילדים קטנים, קבע בית המשפט קמא כי עונשו ייקבע ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם. בהתאם לכך הושתו עליו העונשים המפורטים לעיל. נמצא אם כן, כי בית המשפט קמא שקל את כל השיקולים הנדרשים קודם לקביעת עונשו של הנאשם וכי לא נמצא כל נימוק המצדיק התערבות בעונש שנקבע.

21. לנוכח כל האמור, הערעור על שני חלקיו נדחה.

המערער יתייצב למאסרו בבית המעצר ניצן, ביום 4.6.2023 עד השעה 10:00, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון ועותק מגזר-הדין.

על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336; פקס' 08-9193314; דוא"ל: MaasarN@ips.gov.il. כמו כן, עליו להתעדכן באתר האינטרנט של שב"ס, ברשימת הציוד הראשוני שניתן להביא בעת ההתייצבות.

המזכירות תשלח העתק מפסק-הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, ג' באייר התשפ"ג, 24 באפריל 2023, בהעדר.

תמר בר-אשר, שופטת

**שושנה ליבוביץ,
שופטת**

רם וינוגרד, שופט